

Tudom, hogy két kezem
nem part és nem erő:
maholnap aszu ág,
szélvert, remegő.
Mentésre ingatag,
tartásnak nem elég –
síkon át, hegyen át
kinyújtom tefeléd.

Lectori salutem

300 – 25

Hogy mi a több, az matematikailag könnyen megfogható, de vannak dolgok, amelyeket számokkal nem lehet kifejezni. Az érzelmek, amelyek az eltelt 25 évhez eltéphetetlen szálaikkal kapcsolnak – nos ezek csak a mieink. Kevesebb, de több is mint a háromszáz. Benne van minden fájdalmasan szép, örömteli, magasztos, közös és a csak nekem való emlékélmők és ábrándok, csalódások és fájdalmak. Nemrég ünnepeltük az iskolaalapítás háromszázadik évfordulóját és most elérkeztünk ahhoz a huszonöthöz, amelyhez visszavonhatatlanul köt az enyém, tied, miénk nagyszerűsége.

Emlékszem az első Veni Sanctéra, annak minden pillanatára, benne magunkra, akik nem jártunk piarista iskolába, a szertartásra, a piarista himnuszra, amit csak kevesen énekeltek (honnan is tudtuk volna?), az egymásra lopott pillantásokra, a bizonytalanság és egyszerűség csodálatos perceire. Emlékszem persze a külvilág gyanakvó légkörére, az ellendrukkerekre, az iskola elleni alaptalan és igaztalan vádakra is.

Az újrakezdés mindig jelen volt a piarista iskolák életében – gondoljunk csak magának, Kalazanciusnak válságos éveire, elhallgattatására, sőt börtönbe vetésére. Mégis mintha a nehézségek csak erőt adtak volna azoknak, akik hittek a rend küldetésében. Nem halál volt – csak álom. Falakat bontottunk, és minden ledőlt fal a valóságban a szépség kibontakozása is volt egyszerre. A régi falakból előtűnt a múlt csodája, a megfogalmazhatatlan piarista szellemiség, amely – tudjuk – akkor is jelen van egy piarista iskolában, ha ott egyetlen piarista sem tanít.

A 25. évfordulóra egy megújhodott, modern, a kor követelményeinek megfelelő, de a történelem hagyományait hűen megtartó iskola a Váci Piár.

Ezért hívlak Benneteket, gyertek, emlékezzetek és ünnepeljetek! **Emlékezzetek, mert napjainkon keresztülmegyünk, mint az árnyékban** – mondta már Salamon király is – **de csak az emlékezet tölti be az élményt életté és értelemmel, igazi realitással.** Van egy titokzatos emlékezés, amely olykor megkérdésünk nélkül tör ránk, és állítja elénk az elmúlt időt olyan fájdalmas szépségben és értelemben teljesen, amelyről mit sem tudunk akkor, amikor ez az idő nem múlt volt, hanem jelen.

Valamikor én is csak énekeltem a **Köszönöm anyám...**-ot. Most megkönnyezem, mert ma százszor valóságosabban áll előttem az egész átélt életem az iskolában.

Ez a *Veni Sancte* a kezdete annak az egész éves jubileumi sorozatnak, amelynek főbb állomásai között van az őszi Piarista Öregdiákvacsora, a jubileumi Patrocinium, a januári Piarista Bál, egy márciusi díszelőadás az Erkel Színházban, egy családi majális késő tavasszal... Várunk szeretettel Benneteket!

Dixi et salvavi animam meam.

Írtam én jókedvemből, akit mikor még valaki voltam

Endreffy Lórándnak

hívtak,

Kelt Vácott, az Úr 2016. évének június havában.

*Ünnep előtt
ünnep után
addig vagyunk – leszünk,
amíg a lépcsők bennünk is
vásznak – vénülnek,
s újulnak a falak, amíg
halljuk a csengőt,
s benne a tengert,
és minden rodostóban
Zágont.*

(Kányádi Sándor: Öreg iskola ünnepére – részlet)